

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/123/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423205054
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kašajová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1423205054.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kašajovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej st. a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľky: C.. N. C. N., M..G., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom R. X, XXX XX Š. proti žalovanej: C.. L. C., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXXX/XX, XXX XX R., o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 27. septembra 2023, č.k. 62Cos/2/2023-83, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala aby súd uložil žalovanej povinnosť natrvalo odstrániť z článku s názvom M. H. N. alebo V. Š. E. Q.? (názor L. C.Č.), zverejneného dňa XX.XX.XXXX na webovej stránke <T./..E..I..E.-D.-K.-H.- H.-G.V.-V.-K.-V.-E.-A.-E.-A.>, T./..K..E.-H.-N.-K.-V. E.-E.-Q.-U.-L.-C.> a dňa XX.XX.XXXX na webovej stránke <T./..E.L.-M.-H.-N.-K.-V.- E.-E.-D.-Q.> nasledovné výroky:

„Už na druhý deň po zverejnení videa natočila videorozhovor E. L. E. H. R. a členka súdnej rady N. C. N. s novinárkou G. Š., ktorý bol zverejnený na Youtube. Skôr ako si vyžiadala stanovisko od D. Q., vyhlásila, že jej nadštandardný vzťah s novinárkou budí dojem nevhodnosti a je potrebné, aby sa súdna rada zaoberala tým, či z hľadiska morálneho štandardu a integrity osobnosti sudcu spĺňa táto sudkyňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti. K tomu doplním vysvetlenie, že ak by súdna rada skonštatovala, že tieto predpoklady sudkyňa Q. nespĺňa, je to dôvod na podanie návrhu na disciplinárne konanie, ktorého výsledkom môže byť aj odvolanie z funkcie sudcu.“

„Na ďalší deň 8. augusta 2023 sudkyňa C. pritvrdila a pre denník Plus jeden deň poskytla ďalší videorozhovor s novinárkou K. Ž., v ktorom skonštatovala, že je na mieste, aby súdna rada využila možnosť dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudkyne D. Q., pretože sú dôvodné pochybnosti, ktoré vrhajú zlé svetlo na celú justíciu.“

„Na prekvapenie mnohých práve členky súdnej rady, ktoré verejne vyzývali sudkyňu D. Q., aby bezodkladne vysvetlila svoj vzťah k novinárke, boli proti tomuto návrhu na doplnenie programu s odôvodnením, že medzitým oni písomne navrhli zaradiť na septembrové zasadnutie bod programu, ktorý by sa mal týmto vzťahom zaoberať z hľadiska sudcovskej etiky vo vzťahu s novinármi.“

„Väčšina členov súdnej rady však súhlasila s vypočutím sudkyne Q. už na augustovom zasadnutí v záujme čo najskoršieho vysvetlenia verejne prezentovaných podozrení a upokojenia situácie.“

„Členky súdnej rady, ktorých výroky som citovala, sa ako členky Združenia sudcov Slovenska v súvislosti so sudkyňou Q. dovoľávajú legitimity diskusie na tému sudcovskej etiky vo vzťahu k novinárom. Avšak vopred, ešte pred zistením stanoviska sudkyne, verejne prezentovali svoje názory, čo si o tomto konkrétnom vzťahu sudkyne Q. a o jej osobe myslia; a dokonca zo strany sudkyne C. aj s odporúčením, aby jej bol rovno pozastavený výkon funkcie sudcu. O takom veľmi závažnom zásahu do výkonu funkcie sudkyne Q. by pritom ako členky súdnej rady rozhodovali a týmito vystúpeniami vopred spochybnili svoju objektivitu pri možnom rozhodovaní súdnej rady vo veciach týkajúcich sa sudkyne v súvislosti s touto vecou. Legitímne vedená diskusia si vyžaduje vecnú argumentáciu a oboznámenie sa so stanoviskami dotknutých osôb, pri dodržaní všetkých zásad slušnosti a rešpektu voči oponentom. Osobitne od členov súdnej rady sa vyžaduje najvyšší štandard dodržiavania etických pravidiel pri komunikácii vo veciach týkajúcich sa súdnictva a sudcov. Najmä zdržanlivosť a taký spôsob vyjadrovania, ktorý neznižuje dôveryhodnosť a rešpekt k súdnictvu.“

„Z týchto dôvodov sa mi uvedená udalosť javí ako vopred pripravená akcia s cieľom vylúčiť sudkyňu D. Q. z rozhodovania živých exponovaných trestných vecí alebo spochybnenia zákonnosti jej právoplatných rozhodnutí.“ Zároveň sa domáhala priznania nároku na náhradu trov súdneho konania.

2. Uviedol, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľka odôvodnila tým, že je sudkyňou L. E. H. R. a súčasne členkou Súdnej rady Slovenskej republiky s účinnosťou odo dňa 01.07.2022 a žalovaná je členkou Súdnej rady Slovenskej republiky s účinnosťou odo dňa 20.05.2022. Konštatovala, že Súdna rada Slovenskej republiky sa na svojom 8. zasadnutí zaoberala okrem iného bodom programu: „Stanovisko sudkyne Špecializovaného trestného súdu D. Q. k medializovaným informáciám o jej vzťahu k novinárke Denníka N G. F. s osobným zreteľom na vynášanie informácií zo spisov, v ktorých bola táto sudkyňa zákonnou sudkyňou (CR-1364/2023)“. Súdna rada Slovenskej republiky sa má na 9. zasadnutí v dňoch 19.09.2023-20.09.2023 zaoberať bodom programu týkajúcim sa sudkyne G.. D. Q. a jej vzťahu s novinárkou G. F. z hľadiska dodržiavania zásad sudcovskej etiky. O uvedených otázkach je vedená búrlivá verejná diskusia, pričom Združenie sudcov Slovenska ako najväčšia sudcovská stavovská organizácia zastáva názor, že sa jedná o legitímnu verejnú diskusiu, na čo mala nezanedbateľný vplyv aj skutočnosť, že sudkyňa G.. D. Q. dňa 15.03.2023 pri vypočutí Súdnou radou Slovenskej republiky v rámci konania o dôvodnosti kvalifikovaného podnetu zamlčala, že jej vzťah s novinárkou G. F. presahuje bežný profesionálny vzťah. Predseda Súdnej rady Slovenskej republiky a neformálna iniciatíva bez právnej subjektivity s označením „Za otvorenú justíciu“ považujú uvedenú prebiehajúcu verejnú diskusiu za zásah do súkromia sudkyne a cieleňú diskreditačnú kampaň. Navrhovateľka sa k prebiehajúcej diskusii vyjadrila vo viacerých mediálnych výstupoch, kde zdôraznila, že je potrebné zaoberať sa nielen vzťahom sudca/novinár, ale tiež aj postojom samotnej sudkyne, ktorej sa diskusia týka. Sudkyňa G.. D. Q. na 8. zasadnutí Súdnej rady Slovenskej republiky odmietla verejnú diskusiu ako nerelevantnú, ktorej cieľom je diskreditovať ju ako sudkyňu. Rovnako aj predseda Súdnej rady Slovenskej republiky a žalovaná zaujali názor, že názory niektorých členov Súdnej rady Slovenskej republiky sú cieleňou snahou o diskreditáciu sudkyne G.. D. Q.. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľka poukázala na to, že žalovaná dňa 25.08.2023 zverejnila článok obsahujúci jednotlivé vyjadrenia žalovanej, ktoré sú predmetom jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a tento článok bol zverejnený na portáli aktualita.sk a aj na oficiálnom webovom sídle Súdnej rady Slovenskej republiky. Ešte pred zverejnením uvedeného článku bolo uverejnené, že štyria členovia Súdnej rady Slovenskej republiky navrhli, aby sa Súdna rada Slovenskej republiky na 9. zasadnutí zaoberala porušeniami povinností predsedu Súdnej rady Slovenskej republiky. Podľa tvrdenia navrhovateľky článok žalovanej obsahuje viacero lží, pričom konkrétne poukázala na nasledovné výroky:

a) „Na prekvapenie mnohých práve členky súdnej rady, ktoré verejne vyzývali sudkyňu D. Q., aby bezodkladne vysvetlila svoj vzťah k novinárke, boli proti tomuto návrhu na doplnenie programu s odôvodnením, že medzitým oni písomne navrhli zaradiť na septembrové zasadnutie bod programu, ktorý by sa mal týmto vzťahom zaoberať z hľadiska sudcovskej etiky vo vzťahu s novinármi. Väčšina členov súdnej rady však súhlasila s vypočutím sudkyne Q. už na augustovom zasadnutí v záujme čo najskoršieho vysvetlenia verejne prezentovaných podozrení a upokojenia situácie.“ K tomuto výroku uviedla, že tento je nepravdivý, nakoľko všetci členovia Súdnej rady Slovenskej republiky, vrátane prítomnej navrhovateľky, súhlasili s vypočutím sudkyne G.. D. Q..

b) „K tejto téme sa síce súdna rada má vrátiť na septembrovom zasadnutí, ale len za účelom precizovania zásad sudcovskej etiky vo vzťahoch medzi sudcami a novinármi.“ K tomuto výroku uviedla, že tento

podľa nej zavádza verejnosť, keďže Súdna rada Slovenskej republiky sa má zaoberať aj konkrétnym vzťahom sudkyne G.. D. Q. a novinárky Denníka N G. F..

Zdôraznila, že sudkyňa G.. D. Q. nikdy neobvinila z trestnej činnosti ani úniku informácií zo súdnych spisov a v rámci výkonu svojho mandátu iba poukazovala na to, že verejná diskusia je legitímna, jedná sa o otázku etiky sudcu a že sudca by nemal na pôde Súdnej rady Slovenskej republiky zamlčať relevantné skutočnosti, ktoré sú predmetom jeho vypočutia. Konštatovala, že žalovaná vo zverejnenom článku poukázala na dva mediálne výstupy navrhovateľky, a má za to, že jej názory prezentované v týchto mediálnych výstupoch boli založené na riadnej štrukturovanej úvahe založenej na očakávanej etickej výbave každého sudcu, v rámci ktorej má sudca cítiť zodpovednosť a povinnosť rozptýliť pochybnosti, ktoré sú spôsobilé na neho a na justíciu ako celok vrhať nepriaznivé svetlo. Zverejnený článok žalovanej je podľa navrhovateľky osobný útok na ňu, pričom žalovaná vytvorila konšpiračnú teóriu, do ktorej zakomponovala navrhovateľku ako osobu, ktorá je súčasťou diskreditačnej kampane v živej, neukončenej veci riešenej na pôde Súdnej rady Slovenskej republiky. Žalovaná síce v závere svojho článku vyjadruje podporu korektné a slušne vedenej odbornej diskusii, avšak v obsahu článku žiadna diskusia nie je vedená, žalovaná podsúva verejnosti svoje subjektívne názory opreté o nepravdy, a to len preto, že navrhovateľka má iný názor ako žalovaná. Navrhovateľka má za to, že žalovaná sa snaží spájať ju s organizovanou a vopred pripravenou akciou tretích osôb, ktorej snahou je vylúčenie sudkyne G.. D. Q. z rozhodovania exponovaných vecí, alebo spochybnenie zákonnosti jej rozhodnutí. Uvedené je spôsobilé podľa jej názoru zasiahnuť do dobrého mena a povesti navrhovateľky ako sudkyne a členky Súdnej rady Slovenskej republiky zastupujúcej v Súdnej rade Slovenskej republiky súdnu moc.

3. Ďalej v návrhu uviedla, že žalovaná je nepochybne pôvodcom výrokov, ktoré boli publikované dňa 25.08.2023 na portáli aktuality.sk a webovom sídle Súdnej rady Slovenskej republiky. Vyjadrenia žalovanej považuje za závažný zásah do osobnostných práv na občiansku a profesionálnu česť a dôstojnosť. Právo žalovanej na slobodu prejavu, v rámci ktorého má žalovaná právo verejne vyjadriť svoje názory a aj kritizovať jednotlivých predstaviteľov justície nie je absolútne a nemožno ho vykladať tak, že žalovaná môže bez akéhokoľvek skutkového základu vysloviť hodnotiace úsudky o úmysle konania navrhovateľky a jej zapojení sa do vopred pripravenej diskreditačnej kampane. Sloboda prejavu a oprávnenosť kritiky končí tam, kde výkon tohto práva je iba domnelý a kde žalovanej slúži ako nemravná zásterka pre hrubé a nepravdivé osočovanie navrhovateľky. Poukázala na právnu vetu rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 11.11.2010, sp. zn. 30 Cdo 5161/2008, podľa ktorej : „O vecnú kritiku nejde v prípade, ak vychádza z nepravdivých podkladov, a ak sa z týchto nepravdivých podkladov vyvodzujú vlastné hodnotiace úsudky znevažujúceho charakteru. " Ak o vecnú kritiku nejde v prípade uvádzania hodnotiacich úsudkov vychádzajúcich z nepravdivých podkladov, o to viac nejde o vecnú kritiku v prípade uvádzania nepravdivých skutkových tvrdení. Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 19.11.2004, sp. zn. 30Cdo 923/2004 uviedla, že nepravdivé skutkové tvrdenie je neoprávneným zásahom do osobnostných práv aj v prípade, ak toto tvrdenie nemá výslovne difamačný charakter. Podľa názoru navrhovateľky zverejnený článok žalovanej, ktorý je stále verejne dostupný, je objektívne spôsobilý znížiť občiansku a profesionálnu česť, dôstojnosť a vážnosť navrhovateľky. Žalovaná vyslovila hodnotiaci úsudok spochybňujúci, či navrhovateľka pri realizácii svojej slobody prejavu dodržala najvyššie štandardy dodržiavania etických pravidiel, zdržanlivosť a taký spôsob komunikácie, ktorý neznižuje dôveryhodnosť a rešpekt k súdnictvu. Žalovaná nepredniesla žiadne vecné odborné argumenty, ale uchýlila sa k argumentácii ad hominem, teda argumentácii, ktorou sa snaží vyvrátiť oponentovo tvrdenie poukázaním na oponentove skutočné či domnelé nedostatky. Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24.04.2003, sp. zn. 28 Cdo 2194/2002 a rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 26.04.1978, sp. zn. 1 Cz 32/1978 uviedla, že na zásah do osobnostných práv sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale postačuje, že zásah je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, pričom ten, kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zbaviť zodpovednosti ani dôkazom o tom, že konal v omyle. Skonštatovala, že obvinenie z trestnej činnosti je mimoriadne závažným zásahom do práva na ochranu osobnosti a každé takéto nepravdivé obvinenie zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľka ako sudkyňa a členka Súdnej rady Slovenskej republiky je nepochybne povinná znášať vyššiu mieru kritiky, ako bežný občan, avšak nie je povinná znášať osočovanie, ktoré nemá žiaden skutkový základ. Hodnotiace úsudky ako také nemožno podrobiť hodnoteniu z hľadiska pravdivosti, avšak je nutné skúmať, či forma ich prezentácie je primeraná a či majú faktický skutkový základ, od ktorého sa odvíjajú. Podľa názoru navrhovateľky bol úmysel a cieľ žalovanej difamácia navrhovateľky, žalovaná slobodu prejavu realizovala verejne, prostriedkami s celoslovenskou čítanosťou, tento sa týkal búrlivej verejnej

diskusie s celospoločenským záujmom k otázke sudcovskej a novinárskej etiky, zo strany žalovanej sa jednalo o osobný útok na navrhovateľku, prejav žalovanej sa týkal profesionálneho života navrhovateľky, hodnotiaci úsudok žalovanej nebol dostatočne podložený skutkovým základom a týkal sa témy verejného záujmu.

4. K neodkladnej potrebe úpravy pomerov uviedla, že neodkladným opatrením je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Poukázala tiež na jednoduchú a rýchlu dostupnosť a šíriteľnosť informácií zverejnených prostredníctvom internetu. Výroky žalovanej sú stále dostupné a prehlbujú neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky. Uviedla, že dôvodná potreba neodkladnej úpravy nastáva vtedy, ak hrozí vznik reálnej ujmy, alebo jej zväčšovanie. Žalovaná dotknutými časťami ňou zverejneného článku šíri lži, ktoré sama produkuje a podporuje tým nenávistné prejavy voči navrhovateľke. Je toho názoru, že nariadenie neodkladného opatrenia je podmienené aj značnou polarizáciou spoločnosti, ktorú téma vzťahu sudkyne a novinárky vyvolala. Ponechanie stavu tolerovania argumentácie ad hominem je spôsobilé zasiahnuť do demokratickej diskusie nerešpektovaním plurality názorov a rizikom verejného osočenia každého, kto má iný názor ako žalovaná. Uviedla, že nežiada od žalovanej ospravedlnenie ani finančné zadosťučinenie, ale domáha sa iba dosiahnutia stavu, kedy žalovaná udrží verejnú diskusiu v rovine vecnej a zdržala sa skíznutia do roviny osobných útokov, čo môže mať odstrašujúci efekt pre každého, kto by sa chcel potenciálne verejnej diskusie zúčastniť. K jednotlivým vyjadreniam, ktorých odstránenie sa domáha návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia uviedla, že síce natočila videorozhovor s G. Š., nie je však pravdou, že v ňom vyhlásila, že vzťah sudkyne G.. D. J. Q. s novinárkou budí dojem nevhodnosti. Verejne vysvetľovala aké dôsledky môžu nastať v súvislosti so zverejnenou informáciou, poukazujúc na to, že sudkyňa G.. D. Q.Á. odmietla odpovedať na otázku navrhovateľky položenú ohľadom tohto vzťahu na zasadnutí Súdnej rady Slovenskej republiky. V rozhovore poskytnutom pre denník Plus jeden deň neuviedla, že je na mieste, aby Súdna rada Slovenskej republiky využila možnosť dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudkyňi G.. D. Q., ale iba citovala znenie právnej normy týkajúcej sa tohto inštitútu s poukazom, že prichádza do úvahy, ak jestvujú pochybnosti ohľadom sudcu. Žalovaná dáva slovám navrhovateľky diametrálne odlišný kontext. Tvrdenie žalovanej o tom, že členky Súdnej rady Slovenskej republiky, ktoré verejne vyzývali sudkyňu G.. D. Q., aby bezodkladne vysvetlila svoj vzťah k novinárke, boli proti zaradeniu bodu programu augustového zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky, v rámci ktorého mala byť uvedená sudkyňa vypočutá, je nepravdivé, o čom svedčí zápisnica zo zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky z 15.08.2023. Hodnotiaci úsudok žalovanej o tom, že členky súdnej rady svojimi verejnými vystúpeniami vopred spochybnili svoju objektivitu pri možnom rozhodovaní Súdnej rady Slovenskej republiky vo veciach týkajúcich sa sudkyne G.. D. Q. s poukazom na potrebu zachovania najvyššieho štandardu dodržiavania etických pravidiel osobitne členmi Súdnej rady Slovenskej republiky, považuje navrhovateľka za nezaložený na dostatočnom skutkovom základe a pravdivých faktoch, pričom cieľom je umlčať navrhovateľku ako názorového oponenta a očierniť ju. Žalovaná odkazom na nepravdivý chronologický opis udalostí týkajúci sa navrhovateľky zakomponovala navrhovateľku do vopred pripravenej akcie s cieľom vylúčiť sudkyňu Mgr. Pamelu Záleskú z rozhodovania živých exponovaných trestných vecí alebo spochybnenia zákonnosti jej právoplatných rozhodnutí.

5. Následne návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doplnila podaním zo dňa 04.09.2023, v ktorom uviedla, že e-mailovou správou zo dňa 28.08.2023 žalovaná odmietla korigovať ňou zverejnený článok a potvrdila svoj úmysel dať do súvisu vyjadrenia navrhovateľky s tvrdením žalovanej, že sa jedná o vopred pripravenú akciu. Zároveň uviedla, že žalovanou zverejnený článok bol dňa 30.08.2023 daný do pozornosti všetkým sudcom Slovenskej republiky, teda sa priamo dostal do dispozície všetkým kolegom navrhovateľky a je tak adresovaný voči profesijnej cti a profesijnému menu navrhovateľky. Má za to, že dostatočne osvedčila, že bez okamžitej úpravy je jej právo ohrozené. Difamačný prejav koncipovaný ako faktické tvrdenia, ktoré sa nezakladajú na pravde a ktorých cieľom je dehonestácia navrhovateľky ako verejne činnnej osoby nemôže požívať vyššiu mieru ochrany titulom slobody prejavu, ako osobnostné práva navrhovateľky. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doplnila ďalej podaním zo dňa 05.09.2023, v ktorom uviedla, že článok žalovanej zverejnený na portáli E..sk má 1158 videní a zároveň opravuje svoj návrh, nakoľko tento článok bol uverejnený dňa 26.08.2023. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení priložila k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a doplňujúcim podaniam ako listinné dôkazy zápisnicu zo zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky zo dňa 15.08.2023, výtlačok článku z portálu aktuality.sk s názvom „H. N. K. V. Š. E. Q.? (názor L. C.)“ zverejnený dňa 25.08.2023, Návrh na zaradenie bodu programu „Stanovisko k sudcovskej etike vo vzťahu s novinármi“ na 9. zasadnutí Súdnej rady Slovenskej republiky, e-mailovú správu zo dňa 25.08.2023 s predmetom

„predžalobná výzva adresovaná kolegyni C.“, e-mailovú správu zo dňa 28.08.2023 s predmetom „Re: predžalobná výzva adresovaná kolegyni C.“, e-mailovú správu zo dňa 30.08.2023 s predmetom „K téme medializácie vzťahu sudkyne a novinárky“, výtlačok článku z portálu sudcovia.sk s názvom „. H. N. K. V. Š. E. Q.?“. zverejnený dňa 26.08.2023.

6. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 324 ods. 1 CSP, § § 325 ods. 1, 2 písm. d) CSP, § 326 ods. 1,3 CSP, § 132 ods. 1,2 CSP, § 11 Občianskeho zákona, § 13 ods. 1 Občianskeho zákona. Poukázal na to, že predmetom konania nie je hodnotenie potreby vedenia verejnej diskusie o vzťahu novinárky G. F. a sudkyne G.. D. Q. a ani hodnotenie etických aspektov konania dotknutej sudkyne, ktoré otázky sú v súčasnej dobe riešené Súdnou radou Slovenskej republiky. Konštatoval, že hoci vznikol medzi jednotlivými členmi Súdnej rady Slovenskej republiky zjavný rozkol, nie je úlohou súdu v tejto veci prikláňať sa názorovo na stranu ktoréhokoľvek člena Súdnej rady a má za to, že uvedený rozkol je vhodné riešiť iba konštruktívnou a vecnou diskusiou jednotlivých členov Súdnej rady, pričom začatie civilného sporového konania medzi členmi Súdnej rady Slovenskej republiky, ktorého príčinou bola prvotná názorová nezhoda medzi členmi Súdnej rady Slovenskej republiky, považuje za krajnú alternatívu. Uviedol, že z hľadiska predmetu tohto konania je relevantné posúdenie, či jednotlivé výroky žalovanej sú alebo nie sú pravdivými, či hodnotiace úsudky žalovanej majú dostatočný skutkový základ, či majú, prípadne mali difamačný účinok voči navrhovateľke a predovšetkým, či sú splnené všetky predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého sa navrhovateľka domáha.

7. Vysvetlil zmysel a účel inštitútu neodkladného opatrenia, zákonné predpoklady na jeho nariadenie a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre vydanie navrhovaného neodkladného opatrenia, pretože navrhovateľka neosvedčila dostačujúcim spôsobom existenciu hrozby, resp. bezprostredne hroziaceho rizika, že bez nariadenia neodkladného opatrenia dôjde k významnej ujme na jej právach alebo oprávnených záujmoch, alebo k významnému zhoršeniu jej postavenia. Uviedol, že navrhovateľka v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia veľmi podrobne popísala skutkové okolnosti, ktoré predchádzali podaniu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. v doplňujúcich podaniach uviedla aj skutkové okolnosti, ktoré sa udiali v čase aj po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a je potrebné navrhovateľke prisvedčiť, že výroky žalovanej označené navrhovateľkou v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sú spôsobilé vyvolať ujmu na jej osobnostných právach a teda zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti. V návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a doplňujúcich podaniach zo dňa 04.09.2023 a 05.09.2023 uviedla veľmi podrobnú právnu analýzu, ktorou prezentovala teoreticko-právne východiská týkajúce sa proporcionality a eventuality konfliktu práv pri realizácii práva na slobodu prejavu vyslovením skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov, kedy možno zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti dotknutej osoby, pričom uvedené dala do kontextu s vyjadreniami žalovanej vo vzťahu k osobe navrhovateľky. V tomto smere sa stotožnil so všeobecnými právnymi úvahami navrhovateľky a v plnom rozsahu zastáva právny názor, že žiadne právo alebo sloboda nie je absolútne a musí byť vykonávané tak, aby nad mieru primeranú pomerom nedochádzalo k zásahu do práv a slobôd inej osoby. Konštatoval, že vo vzťahu k prejednávanej veci ani právo žalovanej na slobodu prejavu nie je právom absolútnym a možno ho vykonávať iba takým spôsobom, ktorým nedôjde k neprimeranému zásahu do práva navrhovateľky na ochranu jej občianskej a profesijnej cti nepravdivými skutkovými tvrdeniami, prípadne hodnotiacimi úsudkami, ktoré nemajú dostatočný faktický a pravdivý základ. Obzvlášť v prípade nepravdivého skutkového tvrdenia, ktorého pravdivosť je možné preukazovať, je potrebné dospieť k záveru, že toto zasahuje do práva na ochranu osobnosti aj v prípade, ak nemá výslovne difamačný charakter. V prípade hodnotiacich úsudkov, ktorých pravdivosť nie je možné preukazovať, nakoľko ide o vyslovený názor, je rovnako potrebné vysloviť názor, že aj tieto sú spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti dotknutej osoby, najmä v prípadoch, kedy vychádzajú z nedostatočného skutkového základu, alebo ich zjavným cieľom je difamácia dotknutej osoby. Uviedol, že navrhovateľka v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a doplňujúcich podaniach popri podrobnom popise skutkových okolností a právnej kvalifikácie smerujúcej k osvedčeniu základného nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytovať ochrana, venovala iba okrajovú pozornosť osvedčeniu predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia upravených ustanovením § 325 ods. 1 CSP, ktoré vyžaduje na nariadenie neodkladného opatrenia potrebu okamžitého zásahu z dôvodu bezprostredne hroziacej ujmy na právach a právom chránených záujmoch navrhovateľky, resp. z dôvodu rizika ohrozenia budúcej exekúcie. Podľa súdu prvej inštancie navrhovateľka síce popísala ujmu, ktorá jej vznikla zverejnením konkrétneho článku, ktorého pôvodcom je nepochybne žalovaná, avšak z návrhu a doplňujúcich podaní nemal dostatočne osvedčené, že bez okamžitého zásahu súdu

nariadením neodkladného opatrenia, ktorého sa navrhovateľka domáha, hrozí bezprostredné a významné zhoršenie jej postavenia. Skonštatoval, že existencia bezprostrednej hrozby pri rozhodovaní súdu o nariadení neodkladného opatrenia má esenciálny význam, a to predovšetkým z dôvodu, že súd rozhoduje o nariadení neodkladného opatrenia bez riadneho vykonania dokazovania a bez možnosti žalovaného vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a navrhnuť dôkazy. Práve preto inštitút neodkladného opatrenia nemá suplovať podanie žaloby vo veci samej, ale má byť využívaný len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch, kedy procesné práva žalovaného, ktoré inak má v konaní o žalobe vo veci samej, musia do istej miery ustúpiť naliehavej potrebe rýchleho a efektívneho zásahu súdu. V takých prípadoch, kedy síce nárok navrhovateľa môže byť dostatočne osvedčený a preukázateľný, resp. k porušeniu jeho práv už konaním žalovaného došlo, avšak navrhovateľovi nehrozí bezprostredné riziko ďalšej vážnej ujmy na jeho právach a právom chránených záujmoch, je na mieste podanie žaloby vo veci samej, o ktorej bude súd viesť riadne sporové konanie za zachovania práv žalovaného vyjadriť sa k veci samej a navrhnuť dokazovanie. Uviedol, že využitie inštitútu neodkladného opatrenia v takýchto prípadoch by predstavovalo odňatie procesných práv žalovaného, ktorý pred rozhodnutím súdu nemal možnosť vyjadriť sa k veci a navrhnuť doplnenie dokazovania. Podľa prvoinštančného súdu navrhovateľka podrobne popísala, akým konkrétnym konaním žalovanej malo dôjsť k porušeniu jej práva na ochranu osobnosti, avšak uvedené samo o sebe nenaplnilo predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko neosvedčila dostatočným spôsobom, teda aspoň do takej miery, aby sa súdu javilo ako vysoko pravdepodobné, že bez nariadenia neodkladného opatrenia bezprostredne hrozí výrazné zhoršenie jej postavenia. Skonštatoval, že bez dostatočného osvedčenia bezprostredne hrozacej vážnej ujmy na právach a právom chránených záujmoch navrhovateľky nemožno uprednostniť potrebu rýchleho a efektívneho rozhodnutia súdu pred riadnym vykonaním dokazovania a pred právami žalovanej vyjadriť sa k veci a navrhnuť vykonanie dokazovania. Dospel preto k záveru, že predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia neboli dostatočne osvedčené a rozhodol tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP, a aj keď mala žalovaná v konaní úspech, zo súdneho spisu zistil, že jej v konaní žiadne trovy nevznikli, preto žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala navrhovateľka riadne a včas odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 22 odôvodnenia napadnutého uznesenia s tým, že súd prvej inštancie nesprávne skutkovo a právne vyhodnotil jej argumentáciu týkajúcu sa potreby vedenia verejnej diskusie o vzťahu exponovanej sudkyne a novinárky. Uviedla, že vysvetlila súdu, prečo nežiada ospravedlnenie a ani náhradu nemajetkovej ujmy, a žiada len to minimum a to odstránenie nepravdivých a zavádzajúcich difamačných vyjadrení žalovanej. Uvedené vyjadrenie má byť podľa navrhovateľky vykladané ako vyjadrenie s výpovednou hodnotou o motivácii a pohnútkach navrhovateľky nežiadať nariadiť neodkladným opatrením viac ako je nevyhnutné. Poukázala na medializovaný prípad, kedy súd v prípade E. neodkladným opatrením dokonca nariadil zaplatiť nemajetkovú ujmu, čo však ona nežiada. Konštatovala, že nežiadala od súdu, aby bol arbitrom sporu. Uviedla, že súd prvej inštancie naznačil, ale nedokončil myšlienku, kde je posunutá hranica verejných urážok a kriminalizácie, ktorú má podľa súdu navrhovateľka z titulu členstva v súdnej rade zniesť. Podľa názoru navrhovateľky súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil jej vyjadrenie o potrebe verejnej diskusie a v tom kontexte aj následne nesprávne rozhodol. Má za to, že z napadnutého uznesenia vyplýva, že jej súd prisvedčil, že výroky žalovanej označené v návrhu sú spôsobilé vyvolať ujmu na osobnostných právach navrhovateľky a teda zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti. Je toho názoru, že nemôže byť spor ani o tom, že konkrétne označené výroky žalovanej nie sú pravdivé.

10. Namietala, že súd prvej inštancie v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom nereflektoval na vyjadrenie a postoj žalovanej k podanému návrhu. Uviedla, že doložila súdu dôkazy, že žalovaná ďalej šíri nepravdivé difamačné vyjadrenia o navrhovateľke, napriek tomu, že mala vedomosť o podanom návrhu (a pokiaľ by mala záujem, mohla sa k návrhu aj vyjadriť), a to dokonca v sudcovskej pošte, tak, aby zjavný zámer a úmysel žalovanej difamovať navrhovateľku bol dokonaný tým, že sa uvedený článok dostane do dispozície každému jej kolegovi. Má za to, že zo strany žalovanej nešlo v danom prípade o nebalosť, ale o vedomé úmyselné konanie. Tento úmysel je podľa jej názoru zjavne zlý, ba až zákerný, nehodný správania sa bývalej sudkyne, porušujúci nielen právny poriadok, ale aj etické zásady,

ktoré by sa mali primerane vzťahovať aj na emeritných sudcov. Skonštatovala, že žalovaná je vládnu zástupkyňou v súdnej rade, z čoho vyplýva, že jej difamačné výroky na adresu zástupkyne sudcov v súdnej rade naberajú aj iný, politický, rozmer, a sú neprípustným zásahom výkonnej moci do moci súdnej. Nesúhlasila so súdom prvej inštancie, že venovala iba okrajovú pozornosť osvedčeniu predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia a súd nemal dostatočne osvedčené, že bez okamžitého zásahu súdu nariadením neodkladného opatrenia, hrozí navrhovateľke bezprostredné a významné zhoršenie jej postavenia. Uviedla, že týmto konštatovaním v spojení s konštatovaním súdu, že napadnuté výroky sú spôsobilé difamácie navrhovateľky, súd prvej inštancie de facto uviedol, že by mala podať žalobu vo veci samej a čakať 6 rokov na rozhodnutie súdu, tak ako tomu bolo v prípade podania žaloby na ochranu osobnosti vo veci sudkyne D. Y. vs. K. R.. Podľa názoru navrhovateľky súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil skutkové okolnosti a nesprávne ich právne posúdil, keď uzavrel, že okamžitý zásah súdu nie je nutný, pretože nehrozí bezprostredne hroziaca ujma na právach navrhovateľky. Uviedla, že súd prvej inštancie na jednej strane konštatoval, že navrhovateľka predostrela podrobnú právnu analýzu, avšak žiadnym spôsobom na obsah a závery tejto analýzy nerefletoval. Zdôraznila, že pri preukazovaní splnenia zákonných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia uviedla predovšetkým to, kde a akým spôsobom boli napadnuté výroky žalovanej zverejnené a jedná sa o internet a oficiálnu stránku súdnej rady, ako aj internetové spravodajstvo aktuality.sk a stránku právne neexistujúceho sudcovského subjektu ZOJ s názvom sudcovia.sk. Uviedla, že takýto spôsob zverejnenia sa vyznačuje jednoduchou dostupnosťou, trvalosťou, rýchlosťou a rozsahom (bezhraničnosťou) šírenia informácií na internete v porovnaní s tlačnými médiami a súd prvej inštancie túto skutkovú okolnosť vôbec nevyhodnotil a nezaujal k nej žiaden postoj. Poukázala na to, že výroky žalovanej o navrhovateľke sú stále prístupné na internete a naďalej tak prehlbujú neoprávnený zásah do jej práv. Konštatovala, že dôvodná potreba neodkladne regulovať právne vzťahy medzi stranami nastáva vtedy, ak hrozí vznik reálnej ujmy resp. jej zväčšovanie. V predmetnej veci neoprávnený zásah trvá a jeho dôsledky vzrastajú. Ponechaním zverejnenia výrokov žalovanej súd akceptuje stav, že žalovaná naďalej uráža, napáda navrhovateľku v osobnej rovine a kriminalizuje ju. Na šírení názorov žalovanej neexistuje žiaden verejný záujem a ani nepožíva ochranu. Podľa navrhovateľky cieľom žalovanej je podnecovať silné negatívne emócie vo verejnosti (laickej aj odbornej) voči navrhovateľke a spochybníť tak jej česť, bezúhonnosť, odbornosť a profesionalitu, ktorý cieľ žalovaná dosiahla zverejnením nepravdivých výrokov.

11. Podľa názoru navrhovateľky je odvolaním napadnuté uznesenie v rozpore s rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Bratislave - uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/95/2022 zo dňa 21. júla 2022 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 21C/12/2022 zo dňa 22. marca 2022, v ktorom ide o obdobný prípad šírenia nepravdivých difamačných výrokov na internete verejne činnými osobami a súd prvej inštancie na uvedenom skutkovom základe nariadil neodkladné opatrenie, ktoré odvolací súd potvrdil. Uviedla, že súd prvej inštancie nerealizoval právo navrhovateľky na legitímne očakávania, že obdobná resp. rovnaká vec bude rozhodnutá v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou. Pokiaľ sa súd prvej inštancie odklonil od rozhodovacej praxe v danej oblasti, mal tento postup riadne odôvodniť, čo však neurobil. Je toho názoru, že súd prvej inštancie právne pochybil, pokiaľ skutkovo riadne nevyhodnotil, že tak navrhovateľka a ako žalovaná sú verejne činné osoby a dosah ich vyjadrení vo verejnom priestore, a najmä na internete, ako aj kvalitatívne požiadavky na pravdivosť vyjadrení, je diametrálne odlišný ako v prípade vyjadrení iných osôb. Uviedla, že súd prvej inštancie právne pochybil, keďže ignoroval zmysel a účel neodkladného opatrenia, tak ako je uvedený napr. v bode 10 už spomínaného uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/95/2022 zo dňa 21. júla 2022 - osvedčenie toho, že nariadením neodkladného opatrenia sa dosiahne účel ochrany poskytovanej súdom v konaní. V bode 9 cit. uznesenia je uvedené, že miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Pojem potreba bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu treba vykladať tak, že bez tejto úpravy vzťahov súdom by strane sporu hrozila ťažko napravitelná ujma. Konštatovala, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedla, že hrozba ťažko napravitelnej ujmy spočíva v tom, že nepravdivé difamačné vyjadrenia žalovanej sú zverejnené na internete, dokonca na stránke súdnej rady, boli úmyselne dané do pozornosti všetkým kolegom navrhovateľky, tieto zasahujú do jej profesionálnej a osobnej cti, pričom difamujú navrhovateľku nielen ako osobu, ale aj ako osobu sudcu a osobu volenej zástupkyne sudcov - členku súdnej rady. Poukázala na to, že v návrhu uviedla všetky aspekty, ktoré hodnotí Európsky súd pre ľudské práva pri realizácii práva na slobodu prejavu a v ich kontexte je potrebné vykladať aj naliehavosť a bezprostrednú hrozbu ujmy na právach, do ktorých žalovaná zasiahla pričom ani jeden z navrhovateľkou spomenutých aspektov súd prvej inštancie v jeho analytickej činnosti pri konštatovaní toho, že nebola osvedčená hrozba bezprostredne hroziacej ujmy, nepoužil a nehodnotil.

12. Namietala, že súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy kriminalizačný efekt difamujúcich vyjadrení žalovanej, ktorá svoju slobodu prejavu realizovala takým spôsobom, že navrhovateľku zahrnula do svojich konšpiračných teórií a tiež ju dala do súvisu s organizovaným zločinom, t.j. cielene a účelovo ju kriminalizovala. Uviedla, že pokiaľ súd prvej inštancie nenachádza dôvod k použitiu okamžitej ochrany nariadením neodkladného opatrenia v prípade, že navrhovateľka je z pozície sudkyne a členky súdnej rady ľ živo obvinená zo zapojenia sa do trestnej činnosti ovplyvňovania inštitútu zákonného sudcu, tak potom jej nie je jasné, čo iné má odôvodniť nariadenie neodkladného opatrenia a čo iné je bezprostrednou hrozbou ťažko napravitelnej ujmy. Pokiaľ súd prvej inštancie nepovažuje za bezprostrednú hrozbu ťažko napravitelnej ujmy na právach internetom šírené nepravdivé difamačné vyjadrenia obviňujúce navrhovateľku zo zapojenia sa do organizovania kompro kampane voči zákonnému sudcovi, tak v takom prípade si skutočne vie len veľmi ťažko predstaviť, na čo inštitút neodkladného opatrenia vo veciach ochrany osobnosti má slúžiť. Nesúhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie, že preukázaniu zákonných podmienok sa v návrhu venovala len okrajovo s tým, že návrh je potrebné hodnotiť v jeho celkovom kontexte, bez ohľadu na to, ako je štrukturovaný či aké majú názvy jeho jednotlivé časti, čo súd prvej inštancie podľa navrhovateľky neurobil a ignorujúc zmysel a účel neodkladného opatrenia de facto odkázal navrhovateľke, že má buď podať žalobu vo veci samej alebo pristúpiť k svojpomoci - t.j. aby začala obiehať médiá a poslala všetkým kolegom list, v ktorom bude vysvetľovať, v čom žalovaná klame, čím absurdne dôjde k preneseniu vysvetľovacieho bremena zo žalovanej na navrhovateľku. Navrhovateľka sa má verejne vyvíňovať, zatiaľ čo žalovaná môže ďalej spokojne šíriť svoje nepravdy, posilnená úspechom v tomto konaní a beztrestnosťou svojho konania, bez toho, aby dôsledky svojho konania odstránila. Namietala tiež, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v časti tvrdeného nepreukázania podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia riadne nezodôvodnil a pri odôvodnení nesplnenia podmienok vydania neodkladného opatrenia použil len všeobecné, pre žalobkyňu nič nehovoriace floskuly. Napadnuté uznesenie preto považuje v uvedenej časti nepreskúmateľné. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že nariadi neodkladné opatrenie v zmysle návrhu navrhovateľky zo dňa 28.8.2023 v znení jeho doplnení zo dňa 4.9.2023 a 5.9.2023 a priznal navrhovateľke voči žalovanej nárok na náhradu trov konania.

13. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol konštatovala, že ku dňu podania vyjadrenia, bol sporný článok zverejnený v dobe pred viac ako dvoma mesiacmi. Pokiaľ by aj boli pravdivé tvrdenia navrhovateľky (čo žalovaná popiera), že v článku uviedla o osobe navrhovateľky nepravdivé a difamačné výroky, tento účinok by nastal už po zverejnení článku, keď bol aktuálny a v pozornosti verejnosti. Má za to, že v dnešnom preexponovanom svete na nové informácie v každej minúte a v množstve médií, sa záujem verejnosti a účinky článku spred dvoch mesiacov rovnajú takmer nule. Rovnaký stav platí aj pri preskúvaní pomerov ku dňu vydania napadnutého uznesenia, teda ku dňu 27.9.2023, kedy uplynula doba vyše jedného mesiaca od vydania článku. Uviedla, že na webových stránkach Aktualít a ZOJ článok prešiel do stavu jeho archivácie a ak by sa čitateľ chcel zoznámiť s jeho obsahom, musel by ho cielene vyhľadať a mať na to osobitný dôvod. Podľa žalovanej v preskúmvanej veci nejde o situáciu, kedy by bolo potrebné bezodkladne upraviť pomery účastníkov nariadením neodkladného opatrenia. Navrhovateľke bezprostredne nehrozí vznik škody a ani zhoršenie jej právnej pozície, ak by sa rozhodla uchádzať o súdnu ochranu žalobou vo veci samej. Záver súdu prvej inštancie, že navrhovateľka neosvedčila existenciu hrozby, resp. bezprostredne hroziaceho rizika, ktoré by odôvodňovali nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, je podľa názoru žalovanej správny.

14. Poukázala na tvrdenia navrhovateľky, že výroky, ktoré označila v článku žalovanej, sú v skutkových tvrdeniach klamstvami, alebo ide o konšpiračné názory, ktoré kriminalizujú navrhovateľku a sú osobnými útokmi žalovanej voči nej len preto, že má iné názory. K úmyslu žalovanej napísať článok, uviedla navrhovateľka domnienku, že žalovaná chce presadiť len svoj vlastný názor vylúčením navrhovateľky z diskusie ako nedôveryhodnej osoby. Podľa navrhovateľky ju žalovaná v článku dáva do súvisu s organizovanou vopred pripravenou akciou tretích osôb a snahou vylúčiť sudkyňu D. Q. z rozhodovania živých exponovaných trestných vecí alebo spochybneniu jej právoplatných rozhodnutí. Tým ju žalovaná de facto obvinila z podieľania sa na zásahu do nezávislosti súdnej moci a z účasti na organizovanom zločine.

15. Následne sa žalovaná venovala jednotlivým výrokom, ktorých odstránenia sa domáha navrhovateľka navrhovaným nariadením neodkladného opatrenia. K označeným skutkovým tvrdeniam žalovanej v spornom článku, konkrétne v nasledovných výrokoch:

Výrok I.

„Už na druhý deň po zverejnení videa natočila video rozhovor sudkyňa L. E. H. R. a členka súdnej rady N. C. N. s novinárkou G. Š., ktorý bol zverejnený na YouTube. Skôr ako si vyžiadala stanovisko od D. Q., prehlásila, že jej nadštandardný vzťah s novinárkou budí dojem nevhodnosti a je potrebné, aby sa súdna rada zaoberala tým, či z hľadiska morálneho štandardu a integrity osobnosti sudcu spĺňa táto sudkyňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti. K tomu doplním vysvetlenie, že ak by súdna rada skonštatovala, že tieto predpoklady sudkyňa Q. nespĺňa, je to dôvod na podanie návrhu na disciplinárne konanie, ktorého výsledkom môže byť aj odvolanie z funkcie sudcu.“

Konštatovala, že k uvedenému výroku navrhovateľka uviedla, že natočila uvedený video rozhovor, ale nie je pravdou, že v ňom vyhlásila, že vzťah sudkyne Q. s novinárkou budí dojem nevhodnosti. Toto tvrdenie navrhovateľky je podľa žalovanej nepravdivé a dôkazom je obsah video rozhovoru, ktorý bol zverejnený dňa 8.8.2023 na YouTube pod linkom: N. C.: N. G. F. F. O. L. Q.-F.. - J.e, a ktorý mal pred dvoma mesiacmi 98 tisíc zhládnutí. Uviedla, že od 2. minúty rozhovoru sa navrhovateľka vyjadruje k vypočutiu sudkyne Q. pred súdnou radou v marci tohto roka, na ktorom podľa nej mala sudkyňa „rozptýliť“ pochybnosti o nevhodnosti a nadštandardnosti jej vzťahu s novinárkou.“ Ďalej uviedla, že sudkyňa má povinnosť vyjadriť sa o jej vzťahu, sudkyňa porušila etický kódex a mali by sme sa (v súdnej rade) zaoberať, či spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti. Od 16.40 minúty rozhovoru žalobkyňa uvádza, že "ak si niekto montuje bicykle, je jasné, že ide o neformálny vzťah a dojem nevhodnosti ona (navrhovateľka) subjektívne nadobudla. Mali by sa tým v súdnej rade zaoberať".

Výrok II.

„Na ďalší deň, 8. augusta 2023, sudkyňa C. pritvrdila, a pre denník Plus 1 deň poskytla ďalší videorozhovor s novinárkou K. Ž., v ktorom skonštatovala, že je na mieste, aby súdna rada využila možnosť dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudkyne D. Q.M., pretože sú dôvodné pochybnosti, ktoré vrhajú zlé svetlo na celú justíciu.“

Konštatovala, že k tomuto výroku navrhovateľka uviedla, že v rozhovore vysvetlila prečo je dôležité, aby sudkyňa Q. predstúpila pred verejnosť a rozptýlila pochybnosti. Citovala pritom znenie zákona týkajúce sa dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu, kedy prichádza do úvahy jeho použitie. Žalovaná použitím slova „pritvrdila“ dáva slovám navrhovateľky úplne iný zmysel a vyjadrenia navrhovateľky zasadzujú do diametrálne odlišného kontextu. S týmto tvrdením navrhovateľky žalovaná nesúhlasí s tým, že v uvedenom napadnutom výroku uviedla presné formulácie, ktoré v rozhovore navrhovateľka použila. Uviedla, že rozhovor pre denník Plus 1 deň je zverejnený pod linkom: T.:/..D..E.- N.-H.-F.-B.-O.-pre-E.-Q.-G.-L.-D.-G. , a okrem video rozhovoru navrhovateľky s K. Ž.B., sú niektoré jej výroky uvedené pod týmto linkom aj písomne a konkrétne je prepísaný aj nasledovný výrok navrhovateľky:

„Podľa C. N. by bolo potrebné vážne sa zaoberať tým, či dočasne nepozastaviť výkon funkcie Q., kým sa veci nevysvetlia. „Je namieste, aby Súdna rada využila inštitút dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudkyne Q.Á., pretože sú tu dôvodné pochybnosti, ktoré vrhajú zlé svetlo na celú justíciu,“ vyhlásila. „To nie je otázka jej súkromného života, to je otázka vnímania justície v očiach verejnosti a tá dôveryhodnosť je neskutočne krehká,“ vysvetľovala ďalej. Lehota na pozastavenie výkonu funkcie sudcu je maximálne 6 mesiacov.“ Žalovaná uviedla, že z uvedeného výroku doslovné prevzala napadnutú časť do označeného Výroku II. svojho článku. Slovo „pritvrdila“ použila v kontexte s video rozhovorom navrhovateľky s G. Š. z predchádzajúceho dňa, kedy navrhovateľka o možnosti dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudkyne Q. ešte nehovorila. Podľa žalovanej uvedený videorozhovor a jeho prepísané časti sú jednoznačné dôkazy, že žalovaná nedala slovám navrhovateľky iný význam a ani ich nezasadila do diametrálne odlišného kontextu. Konštatovala, že navrhovateľka vyjadrila v rozhovore veľmi jasne svoj názor, že inštitút dočasného pozastavenia výkonu funkcie je namieste využiť voči sudkyne D. Q. „kým sa veci nevysvetlia“, v súvislosti s jej vzťahom s novinárkou, pretože sú dôvodné pochybnosti, ktoré vrhajú zlé svetlo na justíciu.

Výrok III.

„Väčšina členov súdnej rady však súhlasila s vypočutím sudkyne Q. už na augustovom zasadnutí v záujme čo najskoršieho vysvetlenia verejne prezentovaných podozrení a upokojenia situácie.“ K tomuto výroku uviedla, že navrhovateľka tvrdí, že tento výrok je nepravdivý, čo dokazuje zápisnica z rokovania súdnej rady dňa 15.8.2023. Žalovaná s týmto tvrdením nesúhlasí s tým, že tento výrok v článku uviedla na základe obsahu diskusie k bodu 1. programu rokovania súdnej rady dňa 15.8.2023, a nie na základe výsledku hlasovania o uznesení v bode 1, ktorým bol schválený celý navrhnutý program zasadnutia. Poukázala na zvukový záznam z rokovania súdnej rady dňa 15.8.2023, z ktorého podľa žalovanej vyplýva, že po tom, ako predseda súdnej rady oboznámil návrh 4 členov súdnej rady doplniť program o nový bod a vypočuť sudkyňu D. Q. k medializovaným informáciám o jej vzťahu k novinárke G. F., sa rozvinula rozsiahla diskusia. V diskusii navrhovateľka informovala, že spolu s ďalšími tromi členmi súdnej rady podala ráno návrh nového bodu k etike sudcov do programu súdnej rady na september, v rámci ktorého navrhujú vypočuť aj sudkyňu D. Q.. Navrhli ju vypočuť až v septembri preto, aby bola spôsobilá pripraviť sa na zasadnutie. Žalovaná k tomuto návrhu žalobkyne namietla, že ju prekvapuje, prečo navrhovateľka nesúhlasí s vypočutím sudkyne Q. už na tomto zasadnutí, keď ju verejne vyzývala, aby čo najskôr dobrovoľne predstúpila pred súdnu radu. Konštatovala, že z obsahu celej diskusie k tomuto bodu, ktorá trvala viac ako hodinu a pol, je zistiteľné, že navrhovateľka spolu s niektorými ďalšími členmi podporovala vypočutie sudkyne Q. až v septembri, ale nakoniec prevážili argumenty pre jej vypočutie už na augustovom zasadnutí.

Výrok IV.

„Na prekvapenie mnohých práve členky súdnej rady, ktoré verejne vyzývali sudkyňu D. Q., aby bezodkladne vysvetlila svoj vzťah k novinárke, boli proti tomuto návrhu na doplnenie programu s odôvodnením, že medzitým oni písomne navrhli zaradiť na septembrové zasadnutie bod programu, ktorý by sa mal týmto vzťahom zaoberať z hľadiska sudcovskej etiky vo vzťahu s novinármi.“ K uvedenému výroku žalovaná uviedla, že tento výrok je v článku uvedený ešte pred Výrokom III., a tieto výroky vzájomne súvisia. Podľa žalovanej nie je jasné, prečo ho navrhovateľka označila za Výrok IV a vyjadrenie žalovanej k Výroku č. III sa vzťahuje rovnako aj k Výroku IV.

Podľa názoru žalovanej chýba bližšie odôvodnenie, konkrétne v čom má spočívať difamačný účinok týchto výrokov na osobnostné práva navrhovateľky. Skonštatovala, že na zasadnutí dňa 15.8.2023 navrhovateľka najprv navrhovala vypočuť sudkyňu až v septembri v rámci iného bodu programu, ktorý navrhla spolu s ďalšími členmi súdnej rady. Žalovanú tento postoj navrhovateľky prekvapil, pretože bol v rozpore s jej verejnými výzvami, aby sudkyňa Q. čo najskôr súdnej rade vysvetlila svoj vzťah k novinárke a rozptýlila pochybnosti. Má za to, že aj keď po diskusii navrhovateľka nakoniec podporila uznesenie, ktorým bol schválený celý program zasadnutia (vrátane navrhovaného nového bodu), nič to nemení na jej prezentovanom postoji v diskusii k tomuto bodu. Žalovaná zastáva názor, že Výroky III. a IV. majú pravdivý skutkový základ v obsahu diskusie na zasadnutí súdnej rady dňa 15.8.2023, a nemajú v žiadnom smere difamačný charakter, ktorý by bol spôsobilý poškodiť osobnostné práva navrhovateľky.

16. K označeným hodnotiacim úsudkom žalovanej v spornom článku k jednotlivým výrokom uviedla:

Výrok V.

„Členky súdnej rady, ktorých výroky som citovala, sa ako členky Združenia sudcov Slovenska v súvislosti so sudkyňou Q. dovolávajú legitimacy diskusie na tému sudcovskej etiky vo vzťahu k novinárom. Avšak vopred, ešte pred zistením stanoviska sudkyne, verejne prezentovali svoje názory, čo si o tomto konkrétnom vzťahu sudkyne Q.M. a o jej osobe myslia; a dokonca zo strany sudkyne C. aj s odporúčaním, aby jej bol rovno pozastavený výkon funkcie sudcu. O takom veľmi závažnom zásahu do výkonu funkcie sudkyne Q. by pritom ako členky súdnej rady rozhodovali a týmito vystúpeniami vopred spochybnili svoju objektivitu pri možnom rozhodovaní súdnej rady vo veciach týkajúcich sa sudkyne v súvislosti s touto vecou. Legitímne vedená diskusia si vyžaduje vecnú argumentáciu a oboznámenie sa so stanoviskami dotknutých osôb, pri dodržaní všetkých zásad slušnosti a rešpektu voči oponentom. Osobitne od členov súdnej rady sa vyžaduje najvyšší štandard dodržiavania etických pravidiel pri komunikácii vo veciach týkajúcich sa súdnictva a sudcov. Najmä zdržanlivosť a taký spôsob vyjadrovania, ktorý neznižuje dôveryhodnosť a rešpekt k súdnictvu.“

Konštatovala, že k uvedenému hodnotiacemu úsudku žalovanej uviedla navrhovateľka, že nie je založený na dostatočnom skutkovom základe a na pravdivých faktoch, pričom jeho cieľom je umlčať názorového oponenta a očierniť ho v očiach verejnosti, ostatných členov súdnej rady, ako aj sudcov, ktorých navrhovateľka v súdnej rade reprezentuje. Podľa názoru žalovanej, nie sú uvedené závery navrhovateľky k jej hodnotiacemu úsudku ničím podložené a ignorujú spôsob, akým samotná navrhovateľka verejne komunikovala svoje hodnotiace úsudky vo vzťahu ku sudkyňi D. Q. bez toho, aby si najprv zistila jej stanovisko. Z video rozhovorov, ktorých obsah jej popísaný v súvislosti so žalovanými výrokmi I. a II., je podľa žalovanej nepochybné, že navrhovateľka v tomto súdnom konaní popiera to, čo v skutočnosti povedala a sama sa dopúšťa klamstva v snahe zavádzať súd. Tento postup je pre žalovanú nepochopiteľný a podľa jej názoru navrhovateľka koná v rozpore so základnými etickými zásadami sudcu a aj člena súdnej rady. Žalovaná v celom rozsahu trvá na uvedenom hodnotiacom úsudku, ku ktorému dospela po tom, ako sa oboznámila s obsahom video rozhovorov navrhovateľky, konkretizovaných pod Výrokom I. a Výrokom II., ako aj s obsahom rozhovoru, ktorý poskytla sudkyňa K. D. Y. pre denník Plus jeden deň. Výroky oboch členiek súdnej rady, popísané v spornom článku, sú podľa žalovanej pravdivým a dostatočným skutkovým základom jej hodnotiaceho úsudku, ktorý navrhovateľka označila ako Výrok V., a sú realizáciou zákonom chránenej slobody prejavu žalovanej a oprávnenou kritikou vo verejnom záujme.

Výrok VI.

„Z týchto dôvodov sa mi uvedená udalosť javí ako vopred pripravená akcia s cieľom vylúčiť sudkyňu D. Q. z rozhodovania živých exponovaných trestných vecí alebo spochybnenia zákonnosti jej právoplatných rozhodnutí.“

Konštatovala, že k tomuto výroku navrhovateľka uviedla, že žalovaná s odkazom na nepravdivý chronologický opis udalosti týkajúci sa navrhovateľky, zakomponovala navrhovateľku do vopred pripravenej akcie s cieľom vylúčiť sudkyňu D. Q. z rozhodovania živých exponovaných vecí alebo spochybnenia je právoplatných rozhodnutí. Zdôraznila aj to, že článok žalovanej tvorí jeden kompaktný celok a všetky žalované výroky treba vo vzťahu k navrhovateľke vykladať v ich spoločnom súhrnnom kontexte. Žalovanej nie je jasné a zrozumiteľné, čo konkrétne má tvoriť tvrdený „nepravdivý chronologický opis udalosti týkajúci sa navrhovateľky“. Uviedla, že v článku presne citovala výroky navrhovateľky z dvoch video rozhovorov podľa časovej postupnosti ich zverejnenia. Výrok I. a Výrok II. boli pravdivým základom pre hodnotiaci úsudok žalovanej vo Výroku V. Hodnotiaci úsudok vo Výroku VI. je záverečným vyhodnotením týchto udalostí a primárneho dôvodu ich vzniku. Výroky III. a IV. sú len opisom časti diskusie na zasadnutí súdnej rady, a podľa názoru žalovanej ani v rovine teoretickej ich nemožno považovať za spôsobilé privodiť akýkoľvek difamačný účinok do osobnostných práv navrhovateľky. Súhlasí s tým, že sporný článok tvorí jeden kompaktný celok. Začína sa okolnosťami, za ktorých došlo k natočeniu kontroverzného blogera G. N. dňa 6.8.2023, a ktoré nasvedčujú tomu, že nešlo o náhodnú udalosť, ale o vopred pripravenú akciu. Pokračuje tým, ako medializovanú tému vzťahu sudkyne D. Q. a novinárky G. F. na základe tohto videa odkomunikovali v médiách členky súdnej rady - navrhovateľka a K. D. Y., ešte skôr ako zistili stanovisko dotknutej sudkyne a novinárky, a skôr ako sa tým zaoberala súdna rada. Skonštatovala, že tieto vyjadrenia podrobila kritike v kontexte toho, čo je legitímna diskusia a čo už je diskreditácia osoby sudcu. Uviedla, že následne sa tejto témy chytili aj bulvárne médiá a niektorí politici, ktorí sa tiež podieľali na škandalizácii sudkyne aj novinárky. A v závere článku na uvedenom základe uviedla žalovaná svoj hodnotiaci úsudok, čo môže byť podľa jej názoru primárnym dôvodom, že k týmto udalostiam vôbec došlo.

17. Záverom zdôraznila, že v žiadnej časti sporného článku nespojila navrhovateľku s organizovaným zločinom a žiadnym spôsobom ju „nekriminalizovala“. Vyjadrenia navrhovateľky hodnotila výlučne v súvislosti s tým, či sú v súlade so zásadami legitímne vedenej diskusie vo verejnom záujme alebo túto mieru neprípustné prekračujú. Jej hlavným úmyslom bolo poukázať uvedeným článkom na podozrivé okolnosti vzniku zdroja, ktorý bol spúšťačom neprimeranej škandalizácie vzťahu sudkyne Q. a novinárky F.. Podľa žalovanej k verejnej diskreditácii osoby sudkyne navrhovateľka prispela ako súdna autorita svojimi nevhodnými vyjadreniami a predčasnými hodnoteniami. Hlavným cieľom článku bolo vyvolanie verejnej diskusie o tom, čo mohlo byť základným motívom, aby k takémuto následku voči osobe sudkyne D. Q. došlo. Uviedla, že obsahom článku realizovala svoje právo na slobodu prejavu, neprekročila prípustné limity kritiky, a konala vo verejnom záujme ochrany sudcu a novinára v diskreditačnej

kampani a vymedzení hraníc vecnej a legitímnej diskusie o etike v ich vzťahoch. Výrok uznesenia súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, a navrhla, napadnuté uznesenie potvrdiť a navrhovateľke nepriznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná si neuplatňuje náhradu trov konania.

18. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté uznesenie je vo výroku vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného uznesenia a argumenty navrhovateľky predostreté v odvolaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce uložiť žalovanej povinnosť natrvalo odstrániť z článku s názvom M. H. N. K. V. Š. E. Q.? (U. L. C.), zverejneného dňa 25.08.2023 na webovej stránke <T.:/..E..I..E.-D.-K.-H.-H.-G.-V.-K.-V.-E.-A.-E.-A.>, <T.:/..K..E.-H.-N.-K.-V.-E.-E.-Q.-U.-L.-C.> a dňa 26.08.2023 na webovej stránke <T.:/..E.-M.-H.-N.-K.-V.-E.-E.-D.-Q.> výroky uvedené v bode 1 tohoto uznesenia.

20. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenia.

Podľa § 324 ods. 3 CSP neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

Podľa § 330 ods. 2 CSP ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej.

21. Základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je existencia potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavy, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené, pokiaľ nemožno tento účel dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Pre nariadenie neodkladného opatrenia sa tak vyžaduje hodnoverné osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ako i dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nevyhnutnosť potreby neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavu z ohrozenia exekúcie.

22. So zreteľom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia nie je pre rozhodnutie o návrhu na jeho nariadenie potrebné vykonávať dokazovanie, avšak splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľa, a je potrebné tieto tvrdenia aspoň spoľahlivo osvedčiť a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti, keď pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Pre nariadenie a ďalšie trvanie neodkladného opatrenia nie je potrebné jednoznačne preukázať oprávnenosť uplatneného nároku. Postačuje, aby tento nárok bol osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná. Pri nariaďovaní neodkladného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť,

nie sú celkom nepochybné. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia spočíva povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v činnosti súdu pred začatím konania, a pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia výlučne na tom, kto neodkladné opatrenie navrhuje. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia dôkazná povinnosť smeruje k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia neodkladného opatrenia. Unesenie dôkazného bremena v tomto konaní teda predpokladá len to, aby navrhovateľ neodkladného opatrenia súdu aspoň navrhol dôkazy základného významu pre osvedčenie nároku, ktorý má byť dočasne chránený neodkladným opatrením, ako i dôkazy na osvedčenie naliehavosti, primeranosti a nevyhnutnosti dočasného opatrenia. Existencia právneho pomeru medzi účastníkmi, ako i jeho osvedčenie samo o sebe nepredstavuje zákonný dôvod pre vydanie neodkladného opatrenia. Až jeho ohrozenie dovoľuje súdu pred rozhodnutím vo veci, neodkladné opatrenie nariadiť. Avšak aj toto ohrozenie musí byť konkrétne a musí byť oprávneným účastníkom osvedčené konkrétnymi skutočnosťami. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd pri nariaďovaní neodkladného opatrenia nie je oprávnený skúmať dôvodnosť uplatneného nároku vo veci samej, musí skúmať otázku prípustnosti a dôvodnosti neodkladného opatrenia.

23. V rámci prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na skutočnosti osvedčené s obsahom spisu, odôvodnenie preskúmaného uznesenia i argumenty strán použité v odvolacom konaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce nariadiť vo veci neodkladné opatrenie, navrhované navrhovateľkou.

24. Ako už odvolací súd uviedol, neodkladné opatrenie je možné nariadiť v prípade potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu. Z opisu skutkového stavu súdom prvej inštancie ako aj z obsahu spisu odvolací súd ustálil, že skutkové okolnosti nespĺňajú podmienku bezodkladnej potreby upraviť pomery strán. Súd prvej inštancie správne posudzoval návrh nariadenia neodkladného opatrenia zo zákonných hľadísk osvedčenia dôvodnosti návrhu, osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy a tiež potreby dočasnej úpravy vzťahov medzi stranami sporu a správne návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení ide len o skúmanie splnenia podmienok potreby bezodkladnosti vydania rozhodnutia, o ktoré strana žiada, resp. pravdepodobnosti ohrozenia jej práv a oprávnených záujmov.

25. Základnými predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré súd musí skúmať je potom osvedčenie existencie právneho vzťahu medzi sporovými stranami, navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), že uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), že právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), a že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (princíp subsidiarity).

26. V danom prípade sa navrhovateľka domáhala prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia uloženia povinnosti špecifikovanej v bode 1 tohto uznesenia, ktorú možno charakterizovať ako trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Návrh odôvodňovala tým, že výroky žalovanej, ktorých trvalého odstránenia sa domáha publikované dňa 25.08.2023 na stránke súdnej rady ako aj na stránke aktualita.sk, v rámci článku žalovanej pod názvom: „M. H. N. K. V. Š.L. E. Q.? (názor L. C.)“ sú stále dostupné a prehľujú neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky. Žalovaná dotknutými časťami ňou zverejneného článku šíri lži, ktoré sama produkuje a podporuje tým nenávislé prejavy voči navrhovateľke. Zverejnený článok žalovanej je podľa navrhovateľky osobný útok na navrhovateľku, pričom žalovaná vytvorila konšpiračnú teóriu, do ktorej zakomponovala navrhovateľku ako osobu, ktorá je súčasťou diskreditačnej kampane v živej, neukončenej veci riešenej na pôde Súdnej rady Slovenskej republiky. Tvrdila, že zo strany žalovanej nešlo v danom prípade o nebalosť, ale o vedomé úmyselné konanie. Tento úmysel je podľa jej názoru zjavne zlý, ba až zákerný, nehodný správania sa bývalej sudkyne, porušujúci nielen právny poriadok, ale aj etické zásady, ktoré by sa mali primerane vzťahovať aj na emeritných sudcov. Skonštatovala, že žalovaná je vládnu zástupkyňou v súdnej rade, z čoho vyplýva, že jej difamačné výroky na adresu zástupkyne sudcov v súdnej rade naberajú aj iný, politický, rozmer, a sú neprípustným zásahom výkonnej moci do moci súdnej. Súd prvej inštancie návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol z dôvodu, že nie sú splnené podmienky pre vydanie navrhovaného neodkladného opatrenia, pretože navrhovateľka neosvedčila dostačujúcim

spôsobom existenciu hrozby, resp. bezprostredne hroziaceho rizika, že bez nariadenia neodkladného opatrenia dôjde k významnej ujme na jej právach alebo oprávnených záujmoch, alebo k významnému zhoršeniu jej postavenia.

27. Niet pochýb o tom, že podstatou sporu v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je konflikt medzi ústavou zaručeným právom na slobodu prejavu, právom na informácie a ich šírenie podľa čl. 26 Ústavy SR a právom na ochranu osobnosti podľa čl. 19 Ústavy SR. V súvislosti s uvedeným ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť podľa zásady ich spravodlivej rovnováhy. Podľa judikatúry ESLP, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k "informáciám" a "myšlienkam", ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášateľnosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o "demokratickej spoločnosti" (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49). V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačné klauzuly vyjadrené v čl. 26 ods.4 Ústavy SR explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti ("opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné"). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj "ochrana práv a slobôd iných", teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy SR a konkretizovanom najmä v § 11 Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu.

28. Sloboda prejavu ako jedno zo základných a najdôležitejších práv demokratického štátu má teda samozrejme aj svoje medze. To isté však platí aj na druhej strane o ochrane osobnostných práv, tie tiež nie sú neobmedzené - pokiaľ "poškodený" žiadnym spôsobom nepreukáže (v prípade neodkladného opatrenia neosvedčí) zásah do svojich osobnostných práv, nemôže byť v konaní úspešný. V posudzovanej veci sa odvolací súd so závermi sudu prvej inštancie stotožňuje. Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že predpokladom pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia bolo, aby navrhovateľka osvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán (§ 325 ods. 1 CSP). Z hľadiska skúmania naliehavosti a opodstatnenosti potreby neodkladnej úpravy pomerov sporových strán tvrdenej a odôvodňovanej navrhovateľkou konaním žalovanej, sa odvolací súd nestotožňuje s názorom navrhovateľky, že v posudzovanej veci sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia tak ako ho navrhovala. Súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že dostatočne neosvedčila, že bez okamžitého zásahu súdu nariadením neodkladného opatrenia, ktorého sa domáha, jej hrozí bezprostredné a významné zhoršenie postavenia. Nemožno prisvedčiť odvolacej argumentácii navrhovateľky, že neoprávnený zásah trvá, jeho dôsledky vzrastajú a ponechaním zverejnenia výrokov žalovanej súd akceptuje stav, že žalovaná naďalej uráža, napáda navrhovateľku v osobnej rovine a kriminalizuje ju.

29. V prejednávanej veci bol podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania vo veci samej. Súčasne ide o prípad nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré konzumuje rozhodnutie vo veci samej. Neodkladné opatrenie v takomto prípade nemá povahu dočasnej úpravy, čo ale aktuálna právna úprava pripúšťa cez § 330 ods. 2 CSP Legislatívnu možnosť nariadiť neodkladné opatrenie podľa § 330 ods. 2 CSP nie je možné aplikovať bezvýhradne, pretože súd musí v každom jednotlivom prípade dôkladne zvážiť, či nariadené neodkladné opatrenie, ktoré konzumuje vec samú, nezasahuje do ústavnoprávnych garancií civilného procesu. Aj z odbornej literatúry vyplýva, že od účinnosti nového civilného sporového kódexu je priamo v § 330 ods. 2 CSP *expressis verbis* vyjadrené, že súd môže nariadiť aj také neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. Kritériom pre akceptovateľnosť takéhoto rozhodnutia je to, že totožnosť výrokov pripúšťa povahu veci. Súd teda vždy individuálne vyhodnotí, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov. Spravidla pôjde o špecifické zdržovacie nároky, pri ktorých musia byť súčasne splnené podmienky nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 328 ods. 1 CSP.

30. V danom prípade je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že existencia bezprostrednej hrozby pri rozhodovaní súdu o nariadení neodkladného opatrenia má esenciálny význam, a to

predovšetkým z dôvodu, že súd rozhoduje o nariadení neodkladného opatrenia bez riadneho vykonania dokazovania a bez možnosti žalovaného vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a navrhnúť dôkazy. Práve preto inštitút neodkladného opatrenia nemá suplovať podanie žaloby vo veci samej, ale má byť využívaný len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch, kedy procesné práva žalovaného, ktoré inak má v konaní o žalobe vo veci samej, musia do istej miery ustúpiť naliehavej potrebe rýchleho a efektívneho zásahu súdu. V takých prípadoch, kedy síce nárok navrhovateľa môže byť dostatočne osvedčený a preukázateľný, resp. k porušeniu jeho práv už konaním žalovaného došlo, avšak navrhovateľovi nehrozí bezprostredné riziko ďalšej vážnej ujmy na jeho právach a právom chránených záujmoch, je na mieste podanie žaloby vo veci samej, o ktorej bude súd viesť riadne sporové konanie za zachovania práv žalovaného vyjadriť sa k veci samej a navrhnúť dokazovanie. Využitie inštitútu neodkladného opatrenia v takýchto prípadoch by predstavovalo odňatie procesných práv žalovaného, ktorý pred rozhodnutím súdu nemal možnosť vyjadriť sa k veci a navrhnúť doplnenie dokazovania.

31. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že navrhovateľka podrobne popísala, akým konkrétnym konaním žalovanej malo dôjsť k porušeniu jej práva na ochranu osobnosti, avšak uvedené samo o sebe nenaplnilo predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko neosvedčila dostatočným spôsobom, teda aspoň do takej miery, aby sa súdu javilo ako vysoko pravdepodobné, že bez nariadenia neodkladného opatrenia bezprostredne hrozí výrazné zhoršenie jej postavenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v médiách sa verejne činné osoby vyjadrujú k rôznym aktuálnym témam a žalovaná sa v predmetnom článku vyjadrovala k etickej dileme vzťahu medzi novinárkou a sudkyňou. Odvolací súd dáva do pozornosti, že sporný článok bol prvýkrát zverejnený v denníku aktuality dňa 25.8.2023, dňa 25.8.2023 bol uverejnený na stránke súdnej rady a na stránke ZOJ bol zverejnený dňa 26.8.2023. Možno konštatovať, že médiá získavajú stále nové informácie, ktoré sprostredkovávajú verejnosti a v popredí sú stále aktuálnejšie témy, a nie je možné každý sporný výrok riešiť formou nariadenia neodkladného opatrenia odôvodneného naliehavou potrebou ingerencie súdu, nakoľko neodkladné opatrenie má povahu procesného zabezpečovacieho prostriedku vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý má byť riadne uplatnený žalobou. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že bez dostatočného osvedčenia bezprostredne hroziacej vážnej ujmy na právach a právom chránených záujmoch navrhovateľky nemožno uprednostniť potrebu rýchleho a efektívneho rozhodnutia súdu pred riadnym vykonaním dokazovania a pred právami žalovanej vyjadriť sa k veci a navrhnúť vykonanie dokazovania. Argumentáciu navrhovateľky spočívajúcu v dĺžke konania v sporoch o ochranu osobnosti, považuje odvolací súd za právne bezvýznamnú, vzhľadom k osvedčeniu splnenia podmienok potreby bezodkladnosti vydania rozhodnutia, ktoré žiada, nakoľko nie sú splnené podmienky na uloženie povinnosti žalovanej odstrániť sporné výroky prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia. Neodkladným opatrením v zmysle návrhu navrhovateľky, nemôže byť suplovaná ochrana, ktorej sa navrhovateľka môže domáhať žalobou vo veci samej, o ktorej bude súd viesť riadne sporové konanie za zachovania práv žalovanej vyjadriť sa k veci samej a navrhnúť dokazovanie.

32. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd nemôže prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky, že v posudzovanej veci sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia ňou navrhovaného a súhlasí so súdom prvej inštancie, že navrhovateľka neosvedčila naliehavosť potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu. Vzhľadom na uvedené nepovažoval preto na základe tvrdení navrhovateľky obsiahnutých v návrhu, za dostatočne osvedčenú, pre účely nariadenia neodkladného opatrenia, nevyhnutnú potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami, nakoľko na ich základe nebolo možné vyhodnotiť návrh z objektívneho hľadiska za presvedčivý a osvedčený. Po vecnom a právnom posúdení veci tak dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľka dostatočne neosvedčila základné predpoklady pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal nakoľko si náhradu trov konania neuplatnila.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).